

Computer laat gevoel zien

Op het festival STRP in Eindhoven komen technologie en kunst samen. Niet alle kunstenaars buiten de technische mogelijkheden voldoende uit.

**Door onze redacteur
TOON BEEMSTERBOER**

EINDHOVEN, 27 NOV. In het klokgewouw vond dit weekeinde de tweede editie van het STRP Festival plaats, een van de grootste kunst en technologie festivals van Europa. De naam komt van het Eindhovense industriegebied Strijp-S waar veel technologische ontwikkelingen hun oorsprong vinden. Overdag was het programma gericht op kunst en 's avonds voerden dj's de boventoon. Kunstliefhebbers werden langzaam afgelost werden door nachtvlinders.

Veel kunst op de expositie verleidt of daagt de bezoeker tot aanraken, meedoen of op knopjes drukken. Zo bestaat de audiovisuele installatie van Jonas Vorwerk, *The Lightbox Sequences*, uit lichtbakken met drukknoppen en infraroodsensoren. Met elke druk gaat een nieuw lampje knippen en komt er een geluidje bij in de kofonie van bliepjes en beats, die uit een op tilt geslagen computerspel lijkt te komen.

In zijn installatie *Virtueel* heeft de Eindhovense kunstenaar Jelte van Abbema een Remington typemachine omgebouwd tot 'gevoelige' tekstverwerker: hoe harder je op de toetsen slaat, hoe groter de letters op het scherm. „De computer mist de zintuigen en de middelen om zich uit te drukken”, beweert de begeleidende tekst. „De digitale wereld kent geen nuances in intonatie of emoties.” Van Abbema laat zien dat de computer geen ziel heeft, maar laat de mogelijkheden van technologie liggen.

Veel werk is uiteindelijk te vrijblijvend. Positieve uitzonderingen zijn de installaties van de Amerikaanse mediakunstenaars Ken Rinaldo en Christiaan Moeller. Van de eerste staat er een multimedia-installatie met als thema de mechanisatie van onze voedselindustrie. *Our Daily Bread* doet denken aan de gelijknamige film van Nicholas Geyrhalter. Op een scherm zie je een hond die vol overgave een bot afkluift. Daarvoor hangt een vierkant net met kippepoten en varkensoren. Uit de wanden steken robotarmen met speakers, waar ook varkensoren aan vast zitten. Je hoort slachthuisgeluiden, van gekrijs van lammetjes tot machinaal kabaal.

Christiaan Moeller weet met zijn werk *Cheese* vragen op te roepen over de kunstmatige emoties van de hedendaagse entertain-

mentindustrie. Op zes schermen lachen vrouwen die door emotiesensoren in de gaten worden gehouden. Naast hun gezicht hangt een oprechtheidsmeter. Door oprechte emoties te tonen houden ze de meter in het groen. De computer neemt de emotie over, totdat de vrouwen met pijnlijk vertrokken gezichten de kramp niet langer kunnen negeren.

